

El carrer d'Emili Grahit

205

Emili Grahit i Papell va néixer a Girona l'any 1850 i hi va morir el 1912. Llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona, va exercir durant quaranta anys l'advocacia a Girona; aquesta activitat professional la va portar a terme al mateix temps que una important tasca d'investigador i una notable vida política.

Quan encara no havia acabat la carrera d'advocat, als vint anys, ja havia publicat els estudis «Memoria sobre la condició legal de la propiedad agrícola en la provincia de Gerona desde los primeros tiempos de la Reconquista hasta la promulgación de los Usatges» i «Memorias y noticias para la historia de San Feliu de Guíxols». Tot just acabada la carrera, el 1872, participà en la fundació de l'Associació Literària i quatre anys més tard, en la de la «Revista de Gerona». El 1879 era soci corresponent de l'Acadèmia de Bones Lletres i dos anys més tard, de l'Acadèmia de la Història i la Asociación Artístico-Arqueológica. Actuà de secretari en la Comissió Provincial de Monuments, en la qual ingressà el 1881. Aquell mateix any presidí l'Associació Literària. Col·laborà la «Revista de Gerona», «La Renaixença» i la revista de l'Asociación Artístico-Arqueológica de Barcelona.

Quant a la seva activitat política, fou successivament vice-

censor i director de la Societat Econòmica Gerundense d'Amics del País, entitat creada el 1836 en la línia de les societats econòmiques d'amics del país existents des del darrer terç del segle XVIII en molts indrets de l'Estat, com a representants de sectors burgesos i d'aristòcrates i clergues il·lustrats. A Girona l'entitat va perviure fins al 1936.

QUATRE ANYS D'ALCALDE I MOLTS ANYS D'HISTORIADOR

El juliol de 1887 fou designat alcalde de Real Orden i, tres anys més tard, el consistori l'elegí alcalde popular; va ser-ne fins a l'abril de 1891. Sota el seu mandat es va fer el saló de descons del Teatre Municipal i algunes millores a la Devesa. Ha deixat escrites i sense publicar unes «Memorias de un exalcalde de Gerona», en l'edició de les quals treballa des de fa temps l'actual alcalde de la ciutat, Joaquim Nadal.

Altres obres que deixà inèdites són «Noticias para la historia de Gerona de 1700 a 1827», «Principales defensores y sitiadores de 1808 y 1809» i «Los manuscritos de la Biblioteca Provincial de Gerona».

Entre les obres publicades, a part de les dues de joventut que

El carrer d'Emili Grahit, abans de 1982. A la dreta, les naus de la «Pagans», que aquell any foren enderrocades, i al fons, a la dreta, el cinema Orient, igualment desaparegut. (Foto: Arxiu PUNT.DIARI)

ja hem esmentat, hi ha tres obres sobre els setges de Girona de 1808-1809, una sobre el de 1684 i estudis sobre Eiximenis, el cardenal Margarit, el canonge Dorca i l'inquisidor Eymerich.

UNA GENERACIÓ DE GIRONINS IL·LUSTRATS AMB CARRERS DEDICATS

Emili Grahit forma part de tota una generació de gironins il·lus-

trats que van donar un gran impuls a la creació literària i a la investigació històrica de la segona meitat del segle XIX. Els noms d'aquests estudiosos decimonònics gironins van ser posats l'any 1930 als carrers del sector exterior de l'Eixample de Girona, tocant a Palau, i així n'ha quedat perpetuat el record: el doctor Ametller, Enric Claudi Girbal, Antic Roca... Tots ells els trobem formant part dels mateixos grups i entitats —la Revista de

Girona, la Comissió de Monuments...—, tots ells interessats per episodis històrics semblants, entre els quals els setges ocupen lloc preferent, tots ells socis corresponents d'acadèmies barcelonines, col·laboradors de revistes erudites i més o menys vinculats al moviment de la Renaixença.

Com tots ells, el nom d'Emili Grahit també va entrar al nomenclàtor gironí per acord del ple municipal del 17 de gener de 1930. El seu nom es va atorgar a «la calle constituída por edificaciones paralelas a la via del ferrocarril de San Feliu de Guíxols, con fachada a la misma». Però han hagut de passar molts anys fins que el carrer ha adquirit la seva amplada actual, uniforme des de la carretera de Barcelona fins a la plaça del Països Catalans.

EL CARRILET

El carrilet de Girona a Sant Feliu de Guíxols havia estat creat el 1892 i el traçat de la seva via discorria, dintre del terme municipal de Girona, des de l'estació que era situada on ara hi ha la de la RENFE, pel costat de la carretera de Barcelona i després pel que ara és el carrer d'Emili Grahit cap a la Crehueta. Aquesta situació es va mantenir fins al 1969, ja que aquest carrilet va

E.N. HIDROELECTRICA DEL RIBAGORZANA, S.A.

Producció
Transport i
Distribució de
Energia Elèctrica

ENHER: Empresa pública al servei del públic

GIRONA C/ Emili Gahit, 43 T. 20 75 62

APARTAT DE CORREUS N.º. 316
Emili Grahit, 62-64 - Tel. 20 61 14
17002 - GIRONA

reparació de l'automòbil / servei de remolc

tallers **POMES I**

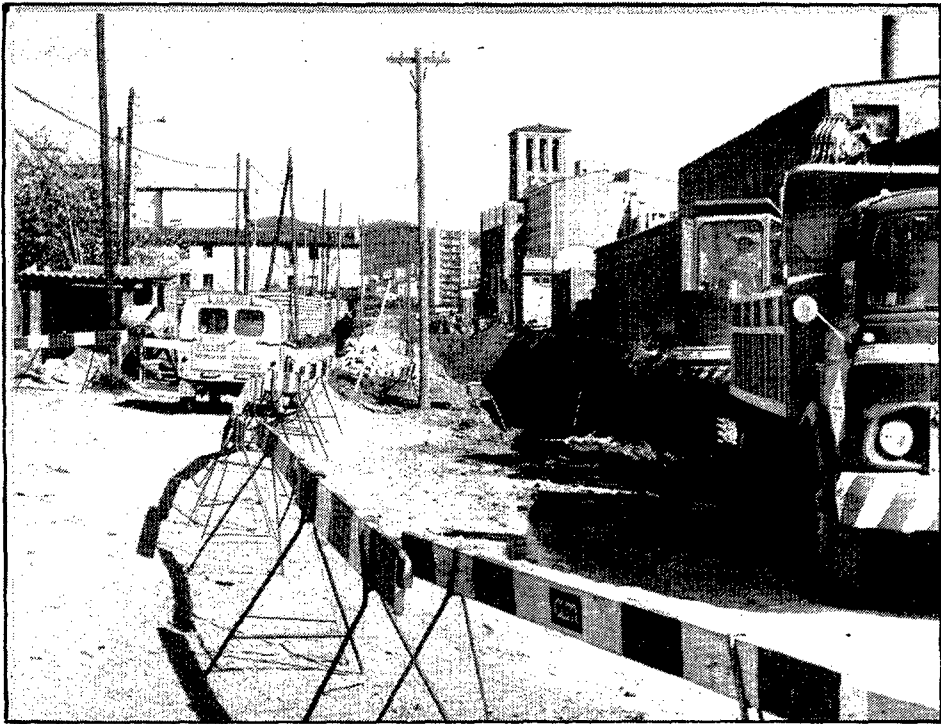
emili grahit, 73 tel: 20 01 72 - 20 78 44 girona

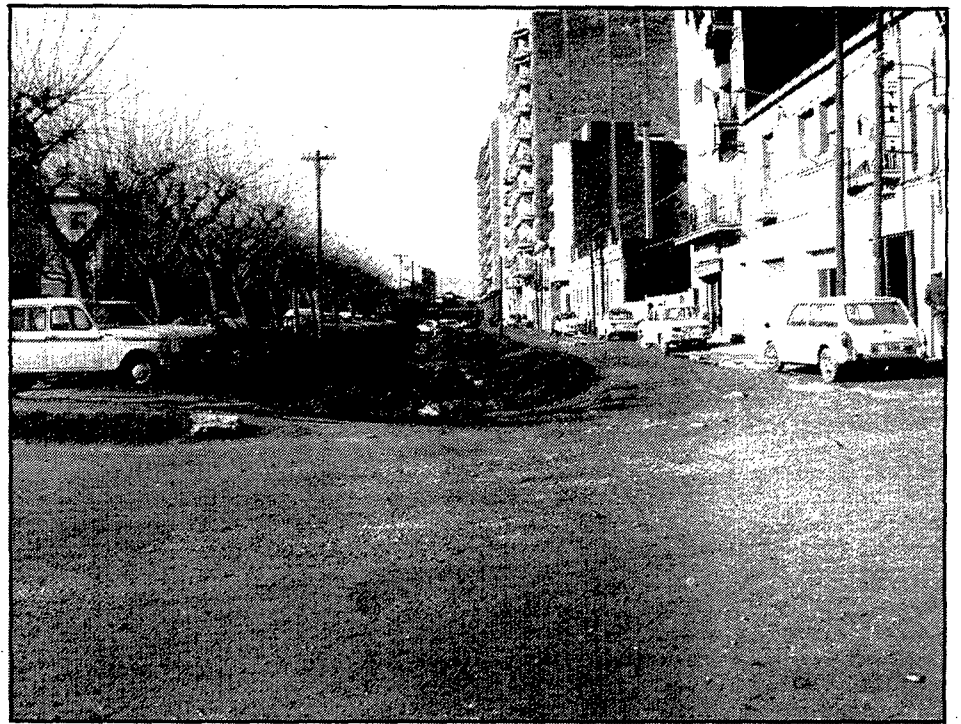
regis — compte s/a

Ordinadors Personals
Ordinadors de Gestió

Emili Grahit, 17 - Tel. 21 99 88 - Girona

Imatge d'un irreconeixible carrer d'Emili Grahit anterior a la urbanització de 1982. Al costat esquerre, els camps i la construcció típicament rural que hi havia on ara s'aixeca l'edifici dels «Catalunya». A la dreta, les naus de la «Pagans» i el cinema Orient, enderrocats el 1982. Al fons ja es veu el gratacels de Comercial Soler, fet el 1969 al capdavant del carrer.

La rasa per on discorria la via del carrilet de Sant Feliu, abans que el carrer fos urbanitzat. A la dreta es veu l'edifici de l'ENHER i el del popular bar Alcàntara, que es conserven igual. Però al solar que es veu al costat hi ha avui un edifici de pisos i les casetes de planta baixa han estat també substituïdes per pisos (Fotos: Arxiu d'imatges de l'Ajuntament de Girona)

ser l'últim a desaparèixer, juntament amb el d'Olot.

Però mentre el carrilet era en servei, ja s'anaven donant passos per a l'obertura i urbanització del carrer d'Emili Grahit, tímidament al principi, perquè allò era un barri extrem de la ciutat i no la via cèntrica que és ara. Continuament s'anaven barallant projectes: es pensava adés en un sistema de tanques per separar el tren dels automòbils i vianants, adés a soterrar la via per fer-hi a sobre un passeig. Però quan es va redactar el Pla General de 1971, la línia ja havia estat suprimida i es va confirmar l'amplada del carrer tal com és ara.

LA URBANITZACIÓ DEFINITIVA COMENÇA A FINALS DEL 1981

Abans ja s'havien anat fent urbanitzacions parcials dels entorns. El 9 de juliol de 1942 s'havia aprovat el projecte i pressupost per a la urbanització de la zona entre la Rutlla, la via del carrilet i Montilivi. El 18 de novembre de 1958 s'havia aprovat el projecte d'urbanització de la zona entre Rutlla, Emili Grahit, Barcelona i Lorenzana, les obres del qual es van adjudicar —només fins al carrer de la Creu— el 4 de maig de 1962. El 3 de gener de 1947, Francesc

Martí Recio havia cedit un tros de terreny de 862 m2 per obrir el carrer Emili Grahit entre el de Migdia i la Rutlla, obertura que no es faria, però, plenament, amb un retall considerable a les instal·lacions de la fàbrica Pagans i la desaparició del cinema Orient, fins a finals de 1981 i començaments de 1982.

Aquesta és de fet l'època clau de la urbanització del carrer. Ha estat el primer consistori democràtic després del franquisme, presidit en les dues etapes transcorregudes fins ara per l'alcalde Joaquim Nadal, el qui ha donat al carrer Emili Grahit un protagonisme decisiu, potenciant-lo com a eix vertebrador d'un nou sistema

transversal de comunicacions a la ciutat, el qual té la seva continuació al passeig d'Olot.

LES CASERNES

Al carrer d'Emili Grahit hi ha dues importants casernes: la de la Guàrdia Civil al capdavant i la del regiment Ultònia al capdamunt. La de la comandància de la Guàrdia Civil va començar-se a construir poques setmanes abans de la guerra civil i no va acabar-se fins molts anys després. L'emplaçament s'havia decidit el 15 de novembre de 1935. El 23 de març de 1936 s'adjudicaven les obres, per subhasta, a Jaume Quera, de Barcelona; aquestes començaven el 16 d'abril, en terrenys que havien estat adquirits a Josep Ensesa i Pujadas per 31.596 pessetes.

La guerra i les dificultats per obtenir material de construcció a la postguerra van deixar les obres quasi paralitzades fins ben entrats els anys quaranta. A primers de 1942 va haver-hi fins i tot una ordre formal de suspensió donada pel ministeri de Governació. Represes més tard, finalment va poder-se produir el trasllat de la comandància de la Guàrdia Civil des de les antigues instal·lacions de Sant Pere de Galligantsa les noves de Montilivi. Aquesta caserna, com és habitual a la Guàrdia Civil és «casacuarterel»; és a dir: que hi viuen amb les seves famílies els números i oficials que hi són destacats. S'hi van fer 59 habitatges per a guàrdies casats i 70 llits, en naus comunitàries, per als solters, a part de totes les altres

dependències. L'any 1983 s'hi han hagut de realitzar importants obres de reforçament dels fonaments, ja que perillava l'estabilitat de l'edifici.

Les noves casernes del Regiment d'Infanteria Ultònia i del d'Artilleria van començar-se a construir als terrenys de la carretera de Barcelona-Emili Grahit-Migdia l'any 1943. Tres anys després, el 26 de novembre de 1946 el Ram de Guerra cedia a l'Ajuntament els solars de les antigues casernes del Mercadal i, a canvi, l'Ajuntament va aportar un milió de pessetes a les obres dels nous edificis del carrer Emili Grahit. El trasllat de les forces aquarterades es va anar fent poc a poc, i a finals dels anys cinquanta encara en quedaven a les casernes del General Mendoza i Sant Francesc, malgrat les pressions que donava l'Ajuntament, interessat a poder treure rendiment d'aquells solars. La de Sant Francesc no es va enderrocar fins al 1961 i la del General Mendoza, fins al 1966; al seu lloc es van fer els tristement cèlebres gratacels del Pla Perpinyà.

Les noves casernes d'Emili Grahit-carretera de Barcelona van començar a destorbar al cap de molt pocs anys de ser construïdes. Als anys seixanta a penes deu anys després d'estar en ple funcionament, l'Ajuntament, pensant ja en el trasllat, aprovava espectaculars projectes urbanístics per a aquella gran superfície de terrenys. Eren projectes molt en consonància amb l'època, en què els gratacels dominaven per damunt de qualsevol al-

Continua a la plana següent

eica *escola d'idiomes*

Anglès
Alemany
Francès

Emili Grahit, 73, entresol
Tel. 21 93 39
GIRONA

BAR-CAFETERIA

ALCANTARA

ESPECIALITAT EN TAPES
VARIADES

C/. Emili Grahit, 41 - Tel. 20 10 27
GIRONA

aplicaciones del gas, s. a.

SUBMINISTRAMENTS
INDUSTRIALS PER A
GAS, AIGUA, AIRE
I CALEFACCIÓ

Emili Grahit, 19 Tel. 20 99 62
GIRONA

TÈCNICS D'ASSEGURANCES ROSICH

- VICENÇ ROSICH I GONZALVO
 - JAUME VÁSQUEZ I CARRERAS
- AGENTS LLIURES COL·LEGIATS

TRAVESSIA DE LA CREU, 39 ent. 2ª (Cantonada Emili Grahit) Tel. 21 28 00 GIRONA

El carrer d'Emili Grahit

Ve de la plana anterior

tra consideració. Però de tots aquells projectes no n'ha quedat res. Ara continua parlant-se del trasllat de les casernes, però es veu encara molt llunyana la data en què això pugui produir-se.

L'entrada principal a les casernes —que oficialment porten el nom del general Alvarez de Castro— és pel carrer d'Emili Grahit, tot i que hi ha entrades secundàries de la carretera de Barcelona —destinada especialment a la residència de sobofoficials, l'hospital militar i el regiment d'artilleria— i pel carrer Migdia —destinada especialment a les oficines reclutament i mobilització—. Davant l'entrada principal del carrer Emili Grahit s'hi va posar, de bell antuvi, un monòlit de cinc metres d'alçada amb la inscripció següent: «49.000 muertos, 247.000 heridos, 18.096 mutilados. Fue la contribución de la infantería en nuestra cruzada nacional. MCMXXXVI-MCMXXXIX». El mes de febrer de 1980 aquest monòlit va ser traslladat des del lloc visible que ocupava el carrer a l'interior del pati de la caserna. Es va treure la inscripció anterior i es va substituir per una altra que diu: «Honor gloria a los que dieron su vida por la Patria».

EL CINEMA I L'ESPORT

Tot el carrer és edificat, amb construccions de deu pisos d'alçada. Queden molt poques construccions d'alçada menor i també pocs solars. Els únics són el de la cantonada amb el carrer Migdia, propietat de la Caixa d'Estalvis Provincial, que tenia previst fer-hi la seva seu central però de moment els destina a aparcament, amb entrada pel carrer de la Creu, i el de la cantonada amb la carretera de Barcelona, al costat de l'edifici de la Telefònica i d'on hi hagué fins al 1981 un magatzem de la farinera Ensesa obra de Rafael Masó. Aquest magatzem havia estat fet l'any 1911; foren les primeres instal·lacions de la farinera, ja que les que encara són en peu a l'altra banda de la carretera de Barcelona, obra també de Rafael Masó, són de 1913.

Tots els blocs de pisos són eminentment utilitaris, sense especials valors arquitectònics. Als baixos del número 57 hi ha les tres sales dels cinemes Catalunya —la 3 té l'entrada per la travessia de la Creu—, inaugurades l'any 1979, i al costat s'ha inaugurat, per fires de l'any passat, un conjunt d'establiments comercials amb un curiós disseny caracteritzat per quatre quioscs de diferents colors.

A la cantonada amb el carrer de la Rutlla, davant del bar Bons Aires, hi hagué fins a l'any 1982 el cinema Orient, que havia obert les portes l'any 1942 i que a partir de 1968 va dedicar-se a l'especialitat «d'art i assaig» que s'acabava de crear com a concessió del règim per a la projecció de films minoritaris. El 1978 va passar-se a l'especialitat de pel·lícules eròtiques amb la qualificació «S», i el 10 de gener de 1982 va fer-s'hi l'última projecció. Poques hores després començava l'enderrocament per guanyar tot l'espai que ara és vorera del carrer.

Pel que fa al bar Bons Aires, és molt popular en el món esportiu de la penya futbolística que fa anys hi funciona, molt vinculada

al Girona F.C. Té diversos equips de futbol de mainada i organitza un torneig escolar amb el suport de la Generalitat.

L'ESGLÉSIA, LA NORMAL I LA PAGANS

L'edifici arquitectònic més destacable és l'església de Sant Josep, a la cantonada amb la plaça dels Països Catalans. És obra de Joaquim M. Masramon i fa ser construïda l'any 1952, un any en què utilitzà el rajol vist en l'acabat exterior era encara una innovació. El campanar no té campanes, sinó que la seva funció bàsica és aportar una llum difosa a l'interior del temple, la qual cosa, segons els tècnics, constitueix la principal troballa arquitectònica de l'edifici.

Al davant, a l'altra banda del carrer, hi ha els darreres de l'Escola Normal de Magisteri i el centre d'EGB que hi és annex, construïts l'any 1964. Al número 13 hi ha les oficines de la delegació d'Esports de la Generalitat. Assenyalem finalment que al carrer hi donen els laterals de la fàbrica Pagans, la qual conserva, per la banda del carrer Migdia, els edificis fets l'any 1922 per l'arquitecte Joan Roca i Pinet per a la Central Elèctrica Berenguer. Quan la central elèctrica cessà l'activitat s'hi posaren les indústries Cadie i després la Pagans, la qual, segons compromisos en ferm adquirits amb l'Ajuntament, hauria d'haver culminat aquest any 1985 el seu trasllat a Medinyà, amb la qual cosa s'hauran acabat les males olors que durant anys ha després. Cal confiar que els blocs d'habitatges que s'aixequin al solar respectaran les construccions originals de Roca i Pinet, de notable interès arquitectònic.

EL CREIXEMENT FUTUR

La part urbanitzada del carrer comprèn avui des de la carretera de Barcelona fins a la plaça dels Països Catalans, la qual s'està urbanitzant en aquests moments. Més avall de l'avinguda Lluís Pericot, on hi ha la caserna de la Guàrdia Civil, el carrer ha estat fins ara molt més estret que l'altre tros i en un estat d'urbanització molt més deficient.

Compta amb una pavimentació feta l'any 1974 i que arriba fins al carrer del castell de Solterra, on s'aixeca des de 1969 el gratacels als baixos del qual hi ha l'establiment de plàstics Comercial Soler. Vam parlar molt extensament de la història d'aquest gratacels en parlar del carrer Castell de Solterra, i no cal que ho repetim ara.

La urbanització de la plaça dels Països Catalans, que s'està realitzant, millorarà notablement aquest tros de carrer. A l'altra banda de la caserna de la qual ja ha adquirit l'Ajuntament. Però més enllà de la caserna, cap a la Creueta, el carrer és —i ho continuarà essent, segurament, molts anys— un camí carreter. És previst que en el futur s'urbanitzi i el carrer s'uneixi molt més enllà amb el del Carme a través d'un pont. Però tot això entra, de moment, en el terreny de l'urbanisme-ficció.

J. Fabre

el lector escriu

Albada feixista

Sr. Director,

La imaginació no es compra amb diners. El poder sí. I poder és el que ha tingut John Milius per a realitzar una de les majors pamfletades de la història del cinema, «Amanecer Rojo», que aquesta setmana repeteix cartell en una sala de projecció de Girona. Sense el més petit esforç de versemblança, ens narra la cruenta i ferotge invasió —en paracaigudes, precisament en uns moments en què la guerra de les galàxies és l'àpat preferit de míster Reagan!— de tropes soviètiques, cubanes i nicaragüenques en un idíl·lic paratge dels Estats Units on uns escolars model·lics escolten els ensenyaments d'un plàcid professor negre. Van baixant com pluja de maig i es carreguen tot el que troben pel mig, el professor i la pràctica totalitat dels nens primer, per donar-hi la nota de color i de sensibleria. Destruïen, maten, incendien, violen, arrasen... amb una eficàcia que ni el mateix Àtila.

Després de la primera investida, que agafa desprevinguts els bons de la pel·lícula, els russos no poden acabar, però, amb l'esperit de la Nord-amèrica de Reagan, la que resorgeix de les cendres on la va sacrificar el dèbil Jimmy Carter, la que té en els joves —que voten conservador— un dels seus puntals més fermes, i ells, lògicament, se'n van, no a la pols de la carretera com feien els fills de Kerouak, ni a prémer tota mena de puiets màgic-cibernètics, com és la seva màxima ocupació actual... sinó que fugen a la muntanya a organitzar la guerrilla en una escenografia semblant a l'autèntica de Sierra Maestra, la serrallada que en els cinquanta protegí els revolucionaris de Castro. Però com que, malgrat tot no poden oblidar el seu tradicional individualisme, són poquets els que s'apunten a aquest combat que sembla més un joc d'ordinadors que no cap altra cosa. Tot hi està acuradament programat, des d'històries d'amor fins a gestes pretesament heroiques, passant per la fred, la mort, i fins les traïcions, que evidentment no poden ser perdonades.

I Europa, la tan valuosa aliada, la que necessita els míssils nord-americans per protegir-se de la proximitat geogràfica del gran ós siberià, gira l'esquena a la potència amenaçada i es decideix a no intervenir. Quina gosadia! Quin desagraïment! En fi, que les hosts del bé han de combatre soles les hosts del mal, en aquesta tan simple pel·lícula de bons i dolents.

Hi ha hagut mitjans per fer-la i la prova és que s'està projectant a molts països. Coses del poder. Però no de la imaginació. Perquè el guionista no s'ha trencat les banyes, precisament. S'ha limitat a efectuar un ràpid repàs sobre els efectes de la política ianqui a la resta del món —invasió a Grenada, guerra bruta a Nicaragua, cursa armamentista— i a girar la truita, és a dir, que els invasors en la vida real són els envaïts en la ficció. Una autèntica albada feixista.

Elisabet Revell
Girona

Que tiri la primera pedra

Al Sr. Xavier Roca.
Em pensava que amb el meu escrit de rèplica al teu, on explicava la veritat del que succeï en

el partit La Canya-Besalú de juvenils, s'hauria acabat la polèmica.

No ha estat així i has hagut de girar-te contra mi amb paraules malicioses i sarcàstiques, ja que suposo que no tenies arguments per desmentir la veritat d'allò succeït, que jo havia escrit i que tantes persones havien presenciat en aquell encontre.

Contestaré un parell de paràgrafs, perquè crec que ho haig de fer, i deixaré els altres, en què només dius bestieses.

En els meus 22 anys de jugador de futbol (800 partits) en categoria juvenil i afeccionat (no vaig poder pujar més perquè no devia tenir més aptituds) he estat expulsat quatre vegades, o sigui, una per cada 200 partits. La primera, als 26 anys. I en els equips que he defensat (Olot, Osor, St. Joan, Castellfolit i Argelaguer), hi he posat tot el meu interès i crec que el meu comportament ha agradat als clubs.

Durant els meus 10 anys d'entrenador infantil i juvenil, et diré que els meus jugadors han estat model de comportament i de bon jugador. Així mateix, no crec que ningú no superi el meu historial amb ells, a la província. Igualment, els dos clubs, Olot i La Canya, on he servit i serveixo, no crec que tinguin queixa del meu comportament amb ells.

Després de jugar 800 partits i dirigir-ne 500, em diuen que el qui no hagi fet res que tiri la primera pedra. Jo no la tiraré pas.

Per últim, quant a la frase: «No té temps per ésser bo», t'explicaré un exemple i podràs opinar si he estat bo amb el Besalú i amb un jugador d'aquest club.

Sàpigues que fa uns tres anys un jugador del Besalú, de la categoria infantil, va fitxar pel Barcelona; va estudiar allà, amb les despeses pagades, i el C.F. Besalú va poder ingressar a les seves arques una bona quantitat de diners. Doncs l'esmentat jugador va poder fitxar amb aquest club gràcies a mi, i solament a mi, que el vaig dur a Barcelona, el qual m'havia demanat un altre jugador bo (ja hi havia dut Castanyer). Creus, Sr. Roca, que ho vaig fer amb afany de lúcre? Has de saber igualment que el vaig portar unes quantes vegades a Barcelona, amb les despeses a càrrec de la meua butxaca.

Per tot això em va donar les gràcies el meu amic Sr. Falot, que en aquells dies era de la junta del Besalú.

Sr. Roca: vaig ser bo amb el jugador?; vaig ser bo amb el Besalú?; i qui ho hauria fet?

Sr. Roca: deixem-nos estar de discussions i paroleria i donem-nos les mans, que en aquesta vida allò més meravellós és tenir amics.

Ah!: visca el Besalú i el La Canya!!

Esteve Puigdemont
i Masias

Entrenador infantil i juvenil del La Canya

Campanyes lingüístiques sí, però...

Sr. Director:
TV3. Telenotícies vespre. La informació va de les dificultats que han produït a la ciutat comtal (on sembla, per altra banda, que glaça més que enlloc, si ens hem de regir per la quantitat d'informació que hi dediquen) les darreres nevades i glaçades, i de la tasca efectuada pels diferents serveis municipals. Parla el

cap de Seguretat Ciutadana; i parla en castellà.

Segona informació. Ara, rebai-xes als grans magatzems. Són entrevistades dues noies, tot bufones i desimboltes. El rètol corresponent ens informa que són «inspectors de comerços de la Generalitat». I sí, ho heu endevinat: parlen en castellà.

A mi, humilment, no em sembla coherent l'actitud dels ens oficials: tant de digui-digui i tan poc rigor amb la gent de la casa em sembla contradictori i poc seriós. I el més greu no és que m'ho sembli a mi, sinó que els ho sembli als castellanoparlants que estan fent l'eforç d'aprendre a expressar-se en català encara que no els ho exigeixi ningú, i sobretot als repatanis —que n'hi ha, i tots en coneixem algun— que no volen baixar del burro i poden agafar-se a coses com aquesta per continuar-hi enfilats.

A qui correspongui: compte, senyors!

S.M.

Centenari del «Memorial de Greuges»

Benvolgut Director i amic,
L'historiador Josep Clara ha recordat alguns dels centenaris que s'escauran enguany i que caldria commemorar públicament. Jo hi voldria afegir el del «Memorial de Greuges», el 1885, que és una fita important del modern catalanisme reivindicatiu. Llegit a fons, encara hi trobaríem massa actualitat.

Josep M. Ainaud de Lasarte

Què és l'objecció de consciència?

Sr. Director,
Recordo que la primera idea que se'm va donar, parlant dels objectors de consciència, va ser la idea d'un covard que no volia servir la seva pàtria. Va anar passant el temps i vaig conèixer amb millor coneixement de causa objectors de consciència que treballaven en el camp social amb disminuïts, gitans i marginats en general. Ells no volien tocar les armes perquè la seva idea, sigui cristiana o senzillament ètica, els ho impedia.

Avui dia, quan hi ha una llei amb molts punts negres i altres de positius, podem pensar que molta gent s'acollirà a aquesta llei encara que no tingui aquests principis.

Jo, personalment, i per circumstàncies molt concretes, no he fet el servei militar, però estic en contra del servei militar obligatori; per altra banda, allò que sempre s'ha dit, que fent la «mili» s'aprèn a ser un home, no em sembla just, i no poso en dubte que hi hagi bona voluntat, però crec que hi ha camins pacífics per aconseguir-ho.

És per tot això que avui m'he decidit a publicar aquestes quatre ratlles, i també perquè a Figueres s'ha format un grup d'objecció de consciència, que aquest mes de gener es presentarà a tothom, especialment a la joventut de la nostra ciutat. Que aquest grup serveixi per ajudar a tenir una idea exacta de l'objecció de consciència i dels motius pels quals es fa.

L. C.

Un objector de consciència de Figueres